

Det ser ud til, at jeg har knækket koden.

KAPITEL 1

Det havde aldrig været min hensigt at stjæle et andet menneskes liv.

Faktisk skulle man ved første øjekast ikke tro, at der var noget galt med mit gamle liv. Jeg var ung og rask. Jeg mente selv, at jeg havde hovedet skruet rigtigt på. Jeg var født ind i en af de fineste familier i Osfrid, en slægt, der kunne føres helt tilbage til nationens grundlæggere. Okay, min titel ville have været endnu mere fornem, hvis ikke min families formue var svundet ind til ingenting, men det kunne der nemt rådes bod på. Det eneste, jeg skulle gøre, var at gifte mig godt.

Og det var dér, mine problemer startede.

De fleste adelsmænd beundrede en efterkommer af Rupert, den første jarl af Rothford, Osfrids store helt. For flere hundrede år siden hjalp han med at vriste regionen ud af hænderne på barbarer og var derfor medvirkende til at danne den mægtige nation, vi nu var en del af. Men det var de færreste adelsmænd, der beundrede mine manglende midler, især i disse tider. Andre familier havde deres egne finansielle kriser at kæmpe med, og et kønt ansigt med en fornem titel havde ikke længere samme tiltrækningskraft som tidligere.

Jeg havde brug for et mirakel, og det skulle være nu.

”Min skat, der er sket et mirakel.”

Jeg havde siddet og stirret på balsalens fløjlsbeklædte tapet, mens dunkle tanker hvirvlede rundt i mit hoved. Jeg blinkede et

par gange og vendte atter opmærksomheden mod festen og dens larm, mens jeg koncentrerede mig om min bedstemor, som nærmede sig. Selv om hendes ansigt var rynket, og håret var kridhvidt, nævnte folk altid, hvor smuk en kvinde lady Alice Witmore var. Jeg gav dem ret, selv om jeg ikke kunne undgå at bemærke, at hun virkede til at ældes hurtigere i årene, der var gået, siden mine forældre døde. Men lige nu var der en glød i hendes ansigt, som jeg ikke havde set i et stykke tid.

”Hvordan det, bedstemor?”

”Vi har fået et tilbud. *Et tilbud*. Han er alt, hvad vi kunne ønske os. Ung. En anseelig formue. Hans stamtræ er lige så fornemt som dit.”

Det sidste overraskede mig. Den velsignede Rupert-slægt var svær at hamle op med. ”Er du sikker?”

”Bestemt. Han er din ... fætter.”

Det var ikke ofte, jeg blev mundlam. Et øjeblik var min fætter Peter den eneste, jeg kunne tænke på. Han var dobbelt så gammel som mig – og gift. Ifølge arveloven ville han overtage Rothford-titlen, hvis jeg døde barnløs. Hver gang han var i byen, kiggede han forbi for at spørge til mit helbred.

”Hvem af dem?” spurgte jeg omsider og slappede en smule af. Betegnelsen ’fætter’ blev brugt i bred forstand, og hvis man kiggede længe nok på stamtræerne, var den ene halvdel af adelen i Osfrid i familie med den anden halvdel. Hun kunne hentyde til næsten hvem som helst.

”Lionel Belshire, baronen af Ashby.”

Jeg rystede på hovedet. Ham kendte jeg ikke.

Hun tog mig under armen og førte mig hen mod den anden ende af balsalen. Vi snoede os ind og ud mellem nogle af byens mest magtfulde mennesker, der var klædt i silke og fløjls og prydet med perler og ædelstene. Over os var loftet dækket af krystallysekroner, som om vores værter forsøgte at overgå selv stjernerne. Sådan var livet blandt Osfros adel.

”Hans bedstemor og jeg var en del af hertuginde af Samfords følge i gamle dage. Han er kun baron.” Bedstemor lænede sit hoved ind mod mig og dæmpede stemmen. Jeg bemærkede det perlebesatte smykke, hun havde på – det var i fin stand, men havde ikke været på mode de sidste par år. Hun brugte vores penge på mig. ”Men hans blod er stadig fint. Hans linje stammer fra en af Ruperts mindre kendte sønner. Der var godt nok noget sladder om, at Rupert muligvis ikke var hans far. Men hans mor var adelig, så vi er på den sikre side.”

Jeg var stadig i gang med at tænke over det, min bedstemor havde sagt, da vi stoppede op foran et vindue, der strakte sig fra gulv til loft og gav udsigt til Harlington Green. En ung mand stod og talte dæmpet med en kvinde på min bedstemors alder. Da vi dukkede op, så de begge op med stor interesse.

Bedstemor slap min hånd. ”Mit barnebarn, grevinde af Rothford. Min skat, dette er baron Belshire og hans bedstemor, lady Dorothy.”

Lionel bøjede sig og kyssede min hånd, mens hans bedstemor nejede. Hendes ydmyghed var skuespil. Det skarpe blik fangede hver en detalje. Hvis etiketten havde tilladt det, tror jeg, at hun ville have undersøgt mine tænder.

Jeg vendte mig mod Lionel, idet han rettede ryggen. Det var ham, jeg skulle tage bestik af. ”En fornøjelse at møde Dem, grevinde. Det er en skam, det ikke er sket før, eftersom vi er i familie. Efterkommere af jarl Rupert og sådan.”

Ud af øjenkrogen så jeg bedstemor hæve et skeptisk øjenbryn.

Jeg sendte ham et høfligt smil – ikke underdanigt nok til at give køb på min overlegne rang, men nok til at lade ham tro, at hans charme havde gjort mig forfjamsket. Hans charme var, naturligvis, stadig under vurdering. Ved første øjekast kunne det måske være det eneste, han havde kørende for sig. Hans ansigt var langt og spidst, og huden gullig. Jeg havde i det mindste forventet

en let rødmen på grund af varmen fra den tætpakkede sal. Hans smalle skuldre hang, så det næsten så ud, som om han var ved at synke sammen. Men ikke at det betød noget. Det eneste vigtige var ægteskabslogistikken. Jeg havde aldrig forventet at gifte mig af kærlighed.

”Det er uden tvivl på høje tid, at vi mødes,” sagde jeg samtykkende. ”Vi burde egentlig have regelmæssige Rupert-sammenkomster som en hyldest til vores stamfader. Samle alle og holde picnic på Harlington Green. Vi kunne have sækkevæddeløb, ligesom man gør ude på landet. Jeg er sikker på, at jeg godt kunne være med, trods mine skørter.”

Han stirrede på mig uden at blinke og kløede sig på håndledet. ”Efterkommerne af jarl Rupert er spredt ud over hele Osfrid. Jeg tror ikke, at det vil kunne lade sig gøre at samle folk på den måde. Og sækkevæddeløb er ikke kun usømmelige for adelsfolk; jeg giver heller ikke fæsterne på mine godser lov til at deltage i den slags. Den store gud Uros gav os to ben til at gå på, ikke hoppe. At foreslå andet er afskyeligt.” Han holdt inde. ”Og jeg synes egentlig heller ikke om fangeleg.”

”De har naturligvis ret,” sagde jeg og holdt smilet klistret fast på læberne.

Ved siden af mig rømmede bedstemor sig.

”Baronen har haft stor succes med sine bygafgrøder,” sagde hun med påtaget gejst. ”Han er muligvis den mest succesfulde i hele landet.”

Lionel kløede sit venstre øre. ”Mine fæstere har lagt mere end firs procent af jorden om til bygmarker. For kort tid siden købte vi en ny ejendom, og den tilhørende jord står nu med en lovende høst. Byg, så langt øjet kan se. Mark efter mark. Jeg har endda fået mine tjenestefolk på begge godser til at spise det hver morgen. For at styrke moralen.”

”Det er ... meget byg,” sagde jeg. Jeg fik ondt af hans ansatte.

”Men jeg håber, at De lader dem give los en gang imellem. Havre. Rug, hvis det skal være eksotisk.”

Han fik igen et forvirret udtryk i ansigtet, mens han kløede sig på højre øre. ”Hvorfor skulle jeg det? Byg er vores levebrød. Og det har de godt af at huske. Jeg sætter de samme krav til mig selv – højere, faktisk, for jeg spiser byg til *alle* mine måltider. Som et godt forbillede.”

”De er en folkets mand,” svarede jeg. Jeg betragtede vinduet bag ham og overvejede, om jeg kunne springe ud ad det.

Der blev en pinlig tavshed, og lady Dorothy forsøgte at fylde den ud. ”Apropos godser, så kan jeg forstå, at I for nylig solgte jeres *sidste*.” Der var den, en påmindelse om vores økonomiske situation. Bedstemor var hurtig til at forsvare vores ære.

”Vi brugte det ikke.” Hun løftede hagen. ”Jeg er ikke tåbelig nok til at spille penge på et tomt hus og ansatte, der er blevet dovne på grund af manglende opsyn. Vores byhus her er meget mere bekvemt, og vi er tættere på det bedre selskab. Vi modtog eksempelvis hele tre invitationer fra hoffet i vinter.”

”Ja, om vinteren, naturligvis,” svarede lady Dorothy afvisende. ”Men der må da være kedeligt i byen om sommeren. Især når så meget af adelen er på deres egne godser. Når De gifter Dem med Lionel, skal I bo på hans Northshire-gods – hvor også jeg bor – og ikke mangle noget. Og De kan arrangere lige så mange sociale sammenkomster, som De har lyst til. Under mit nøje opsyn, selvfølgelig. Det er sådan en dejlig mulighed for jer. Ja, ikke for at fornærme nogen af jer. I opretholder så god en stil udadtil, at ingen gætter, hvorledes det i virkeligheden er fat. Men jeg er sikker på, at det vil være en lettelse at falde til ro under bedre forhold.”

”Bedre forhold for mig. En bedre titel til ham,” mumlede jeg.

Mens vi talte, kløede Lionel sig først i panden og så på inder-siden af armen. Det sidste stod på et stykke tid, og jeg prøvede

på at lade være med at stirre. Hvad foregik der? Hvorfor kløede han sig så meget? Og hvorfor over hele kroppen? Jeg kunne ikke umiddelbart få øje på noget udslæt. Hvad værre var, jo mere jeg iagttog ham, jo mere fik jeg pludselig lyst til selv at klø mig. Jeg var nødt til at flette fingrene for at lægge bånd på mig selv.

Den ulidelige samtale fortsatte i flere minutter, hvor vores bedstemødre lagde planer for det ægteskab, jeg kun lige var blevet informeret om. Lionel blev ved med at klø sig. Da vi endelig afsluttede samtalen og forlod dem, ventede jeg hele tredive sekunder, før jeg lod bedstemor forstå, hvad jeg mente om tilbuddet.

”Nej,” sagde jeg.

”Tys.” Hun smilede til forskellige gæster, vi kendte, på vej mod balsalens døre, hvor hun bad en af værtens tjenere om at få vores vogn kørt frem. Jeg bed mine ord i mig, indtil vi sad alene i den.

”Nej,” gentog jeg og sank tilbage i vognens bløde sæder. ”Under ingen omstændigheder.”

”Nu skal du ikke være så dramatisk.”

”Det er jeg heller ikke! Jeg er fuldt ud tilregnelig. Jeg fatter ikke, at du accepterede det tilbud uden at spørge mig.”

”Ja, det var sandelig også svært at vælge mellem det og dine *mange andre tilbud*.” Hun mødte roligt mit vrede blik. ”Nej, min skat, du er ikke den eneste her, der kan være flabet. Du er dog den eneste, der kan redde os fra økonomisk undergang.”

”Nu er det *dig*, der er dramatisk. Du kunne bo sammen med lady Branson hos hendes datter. Der ville du have det ret godt.”

”Og hvad vil der ske med dig, mens jeg har det ret godt?”

”Det ved jeg ikke. Jeg finder en anden bejler.” Jeg tænkte tilbage på strømmen af gæster, jeg havde mødt til festen. ”Hvad med ham handelsmanden, der var der? Donald Crosby? Jeg har hørt, at han har skabt sig en temmelig stor formue.”

”Uf.” Bedstemor gned sine tindinger. ”Lad venligst være med at tale om de nyrige. Du ved, at det giver mig hovedpine.”

Jeg fnyste. ”Hvad er der galt med ham? Hans forretning blomstrer. Og han lo ad alle mine vittigheder – hvilket er mere, end jeg kan sige om Lionel.”

”Du ved, hvad der er galt med *hr.* Crosby. Han skulle aldrig have været inviteret til den fest. Jeg ved ikke, hvad lord Gilman tænkte på.” Hun holdt inde, da et særligt stort hul på den brostensbelagte gade fik vores vogn til at slingre. ”Hvad tror du, din ophøjede forfader, Rupert, ville sige til, at du blandede den slags jævnt blod ind i slægten?”

Jeg sukkede irriteret. Lige for tiden var det, som om vi ikke kunne føre en samtale uden at blande Rupert ind i den. ”Jeg tror, at en mand, der fulgte sin herre over kanalen for at skabe sig et imperium, ville lægge temmelig meget vægt på at værne om sin selvspekt. Han ville ikke sælge den til en kedelig fætter og hans tyranniske bedstemor. Holdt du styr på, hvor mange gange hun sagde ’under mit nøje opsyn’, da vi talte om fremtiden? Det gjorde jeg. Fem. Hvilket er syv gange mindre end det antal gange, Lionel kløede sig rundt omkring på kroppen.”

Bedstemor fik et træt udtryk i ansigtet. ”Tror du, du er den første pige, der ender i et arrangeret ægteskab? Tror du, du er den første pige, som hader det? Historier og sange er fulde af fortællinger om ulykkelige jomfruer fanget i lignende omstændigheder, som slipper fri og går en pragtfuld fremtid i møde. Men det er kun fortællinger. Sandheden er, at de fleste piger i din situation ... tja, de lever med det. Der er ikke andet, man kan gøre. Der er ingen steder, man kan gå hen. Det er den pris, vi betaler, for den verden, vi lever i. For vores position.”

”Mine forældre ville aldrig have tvunget mig ud i det,” knurrede jeg.

Hendes øjne blev hårde. ”Dine forældre og deres hovedløse investeringer er grunden til, at vi er havnet i den her situation. Vi har ikke flere penge. Salget af Bentley-ejendommen gav os nok

til, at vi har kunnet leve, som vi altid har gjort. Men det kommer til at ændre sig. Og du vil ikke synes om det, når det sker.” Da jeg fortsat så stædigt på hende, tilføjede hun: ”Folk vil træffe valg for dig hele dit liv. Du kan lige så godt vænne dig til det.”

Vores hjem lå i en anden – men lige så mondæn – del af byen. Da vi nåede frem, myldrede tjenerne ud for at opvarte os. De hjalp os ud af vognen og tog vores kåber og sjaler. Jeg havde mine egne kammerpiger, der fulgte mig til mine gemakker for at afklæde mig festkjolen. Jeg så på, mens de glattede den røde fløjlskjole med trompetærmer og guldbroderier. De hængte den op imellem utallige andre overdådige kjoler, og jeg tog mig selv i at stirre på chatollet, efter de var gået. En stor del af vores families forsvindende rigdom var blevet brugt på tøj, der skulle hjælpe mig med at ændre mit liv til det bedre.

Mit liv var bestemt ved at ændre sig, men var det til det bedre? Det var jeg ikke sikker på.

Og derfor lod jeg, som om det ikke var virkeligt. Det var på dén måde, jeg var kommet mig over mine forældres død uden de store problemer. Jeg havde nægtet at tro på, at de var væk, selv da jeg stod og så på deres gravstene. Det kunne ikke lade sig gøre, at nogen, man elskede så meget, og som fyldte så meget i ens hjerte, ikke længere var i verden. Jeg prøvede at overbevise mig selv om, at de ville træde ind ad døren en dag. Og da jeg ikke kunne få mig selv til at tro på det, holdt jeg simpelthen op med at tænke på det.

Nu håndterede jeg Lionel på samme måde. Jeg holdt op med at tænke på ham og fortsatte med mit liv, som om der intet var hændt til festen.

Da der en dag kom et brev fra lady Dorothy, blev jeg dog nødt til igen at anerkende hans eksistens. Hun ville sætte en dato for brylluppet, hvilket var som forventet. Hvad vi imidlertid ikke havde forventet, var hendes instruktioner om at halvere antallet

af tjenestefolk og afsætte størstedelen af vores ejendele. *I får ikke brug for dem, når I kommer til Northshire*, skrev hun. *Der vil under mit nøje opsyn blive sørget for både de tjenestefolk og de ting, som I måtte få brug for.*

”Åh, ved Uros,” sagde jeg, da jeg havde læst færdig.

”Du må ikke spotte gudens navn,” vrissede bedstemor. På trods af hendes skarpe ord kunne jeg se, at det gik hende på. Det ville heller ikke blive nemt for hende at leve på en andens præmisser. ”Nå ja. Lionel har sendt dig en gave.”

”Gaven” var en bøtte fyldt med hans egen særlige bygkornsblending, som han spiste hver morgen, samt en seddel, der oplyste mig om, at det ville give mig en forsmag på, hvad jeg havde i vente. Jeg ville så gerne tro, at han havde lavet ordspillet med vilje, men jeg tvivlede oprigtigt på det.

Bedstemor begyndte at bryde sit hoved med, hvordan staben skulle halveres, mens jeg gik ud af stuen. Og jeg blev ved med at gå. Jeg gik ud af byhuset og hen over gårdspladsen. Jeg fortsatte gennem porten, som skærmede vores hus fra hovedvejen, og fik et forundret blik fra tjeneren, som bemandede porten.

”Frøken? Er der noget, jeg kan hjælpe med?”

Jeg vinkede ham væk, da han begyndte at rejse sig. ”Nej,” svarede jeg. Han så sig omkring og var usikker på, hvad han skulle gøre. Han havde aldrig set mig forlade huset alene. Det havde ingen. Det skete aldrig.

Hans forvirring holdt ham i sædet, og jeg var snart opslugt af mylderet på gaden. Det var naturligvis ikke adelige, der færdedes her. Tjenere, handelsfolk, kurerer ... alle de mennesker, hvis arbejdskraft hjalp byens rige med at overleve. Jeg lod mig føre med, usikker på, hvor jeg var på vej hen.

En skør stemme i mig sagde, at jeg måske skulle finde Donald Crosby og appellere til ham. Under vores korte samtale havde jeg fået indtryk af, at han syntes udmærket om mig. Eller måske

kunne jeg købe en plads på et eller andet skib. Rejse væk fra kontinentet og charmere en eller anden belsiansk adelig. Eller måske kunne jeg bare forsvinde og blive endnu et upåfaldende ansigt i folkemængden.

”Kan jeg hjælpe Dem, frøken? Er De blevet væk fra Deres tjenere?”

Jeg var åbenbart ikke helt så upåfaldende.

Jeg var endt i udkanten af et af byens mange handelsdistrikter. Det var en ældre mand, der havde talt. Han bar pakker på ryggen, som så alt for tunge ud til hans lille krop.

”Hvordan ved du, jeg er en frøken?” røg det ud af mig.

Han grinede og afslørede et par manglende tænder. ”Der er ikke for mange ude på egen hånd, som går klædt som dig.”

Jeg kiggede rundt og så, at han havde ret. Den violblå, jacquardvævede kjole, jeg havde på, var en hverdagskjole for mig, men den fik mig til at skille mig ud i havet af grå og trist påklædning. Der var nogle få andre fra overklassen, som var ude at shoppe, men de var omringet af pligttopfyldende tjenere klar til at beskytte dem mod alle forstyrrende elementer.

”Jeg klarer mig fint,” sagde jeg og gik forbi ham. Men jeg kom ikke ret langt, før jeg blev stoppet igen. Denne gang af en rødmosset, ung dreng – en af dem, der levede af at løbe med beskeder.

”Har De brug for, at jeg følger Dem hjem, frøken?” spurgte han. ”Tre skillinger, og så skal jeg nok få Dem væk herfra.”

”Nej, jeg ...” Jeg lod ordene svinde hen, da jeg pludselig blev opmærksom på situationen. ”Jeg har ikke nogen penge. Ikke på mig.” Han begyndte at gå videre, og jeg råbte efter ham: ”Vent. Her.” Jeg trak mit perlearmbånd af handledet og tilbød ham det. ”Kan du føre mig til Glorious Vaiel-kirken?”

Hans øjne blev store ved synet af perlerne, men han tøvede. ”Det er for meget, frøken. Kirken er lige ovre på Cunningham Street.”

Jeg lagde armbåndet i hans hånd. ”Jeg har ingen anelse om, hvor det er. Vis mig derhen.”

Det viste sig, at kirken lå ganske tæt på. Jeg kendte alle de vigtigste områder i Osfro, men vidste ikke meget om, hvordan man kom rundt mellem dem. Jeg havde aldrig haft brug for at vide det.

Der var ingen gudstjeneste i dag, men hoveddørene stod lidt på klem for at byde søgende sjæle velkomne. Jeg gik forbi den elegante kirke og ud på kirkegården. Jeg bevægede mig gennem området, hvor jævne folk blev begravet, videre gennem den finere del og endte til sidst i den adelige. En smedejernslåge adskilte den adelige del fra resten af kirkegården, og den var fyldt med monumenter og mausoleer snarere end almindelige gravsten.

Det kunne godt være, at jeg ikke kunne finde vej rundt i Osfros gader, men jeg vidste præcis, hvor min families mausoleum var på den her kirkegård. Min guide ventede tæt ved smedejernslågen, mens jeg gik over til den smukke stenbygning med navnet WITMORE. Det var ikke det største af gravstederne, men for mig var det et af de smukkeste. Min far havde elsket alle former for kunst, og vi havde fået lavet udsøgte udskæringer af de seks glørværdige engle på alle de udvendige vægge.

Man kunne ikke komme ind i gravstedet uden forudgående aftale med kirken, så jeg sad bare på trappen. Jeg kørte fingrene over navnene, der var mejslet ind ved siden af navnepladen: LORD ROGER WITMORE, SEKSTENDE JARL AF ROTHFORD, OG LADY AMELIA ROTHFORD. Over dem stod min bedstefars navn alene: LORD AUGUSTUS WITMORE, FEMTENDE JARL AF ROTHFORD. Min bedstemors navn ville stå ved siden af hans en dag, og så ville mausoleet være fyldt. ”Du bliver nødt til at finde dit eget sted,” havde bedstemor sagt til min fars begravelse.

Min mor døde først. Hun blev smittet med en af de mange sygdomme, som hærgede de fattigere dele af byen. Mine forældre havde været meget interesserede i at skyde penge i velgørende institutioner for de dårligt stillede, og det havde kostet dem livet. Min mor blev syg hen over en sommer, og min far den efterfølgende. Deres velgørende organisationer faldt fra hinanden. Nogle mente, at mine forældre havde været helgener, men de fleste sagde, at de havde været naive.

Jeg stirrede op på den store stendør, som bar en udskæring af den prægtige engel, Ariniel, der var Uros' portvagt. Udskæringen var smuk, men jeg syntes, at Ariniel var den mindst interessante af englenerne. Det eneste, hun gjorde, var at bane vejen for andre og lette deres rejser. Var der et andet sted, hun hellere ville være? Noget andet, hun hellere ville lave? Var hun tilfreds med at leve for, at andre kunne nå deres mål, mens hun aldrig kom videre? Bedstemor havde sagt, at andre altid ville træffe mine valg for mig. Var det tilfældet for både mennesker og engle? De hellige skrifter var aldrig kommet ind på den slags spørgsmål. De var højst sandsynligt blasfemiske.

”Frøken!”

Jeg vendte mig væk fra det fredfyldte ansigt og så et væld af farver ved porten. Tre af mine kammerpiger skyndte sig hen imod mig. Langt bag dem, tæt på kirkens døre, så jeg vores vogn holde og vente. Jeg blev omgående omringet.

”Åh, frøken, hvad tænkte De dog på?” udbrød Vanessa. ”Har den dreng opført sig upassende over for Dem?”

”De må være iskold!” Ada kastede en tykkere kappe over mine skuldre.

”Lad mig børste snavs af Deres kjolesøm,” sagde Thea.

”Nej, nej,” sagde jeg til Thea. ”Jeg har det fint. Hvordan fandt I mig?”

De begyndte alle sammen at tale i munden på hinanden, men

essensen var, at de havde opdaget, at jeg var væk, og udspurgt tjenestedrengen ved byhusets port og derefter mere eller mindre alle, jeg var stødt ind i på min udflugt. Jeg havde åbenbart gjort indtryk.

”Deres bedstemor ved det ikke endnu,” sagde Vanessa, mens hun gennede mig fremad. Hun var den klogeste i flokken. ”Lad os komme hurtigt tilbage.”

Før jeg fulgte med dem, så jeg tilbage på englen, tilbage på mine forældres navne. *”Modgang og uheld er en del af livet,”* havde min far sagt til mig, det sidste år han levede. *”Den slags ting kan man ikke undgå. Men vi er selv herrer over, hvordan vi håndterer dem. Lader vi dem knække os og gøre os fortvivlede? Møder vi dem uforfærdet og udholder smerten? Forsøger vi at narre dem?”* Jeg havde spurgt ham, hvad det ville sige at narre modgang. *”Det vil du forstå, når den tid kommer. Og når den kommer, må du handle hurtigt.”*

Kammerpigerne kunne ikke lade være med at pylre om mig, selv på turen hjem. ”Frøken, hvis De ville ud, burde De have ladet os arrangere et møde med en præst,” sagde Thea.

”Jeg tænkte mig ikke om,” mumlede jeg. Jeg havde ikke tænkt mig at uddybe, at brevet fra lady Dorothy næsten havde givet mig et nervesammenbrud. ”Jeg ville bare have lidt frisk luft, og jeg bestemte mig for at gå derover alene.”

De stirrede vantro på mig. ”Det kan De ikke,” sagde Ada. ”Det må De ikke på egen hånd. De ... De må ikke gøre noget på egen hånd.”

”Hvorfor ikke?” sagde jeg skarpt og fik kun et lille stik af dårlig samvittighed, da hun krympede sig.

”Jeg er en del af rigets adel. Mit slægtsnavn indgyder respekt overalt. Så hvorfor skulle jeg ikke bevæge mig frit? Gøre, som jeg vil?”

Ingen af dem sagde noget til at begynde med, og det kom ikke

bag på mig, at det var Vanessa, der endelig tog ordet. ”Fordi De er grevinde af Rothford. Og med dét navn, kan De ikke gå rundt blandt de navnløse. Og med hensyn til hvem man er, frøken ... tja, så vælger man ikke selv.”

KAPITEL 2

Det var på dét tidspunkt, det gik op for mig, at jeg havde valgt den første tilgang til ”uheldet” med Lionel – at lade mig knække. Og jeg besluttede mig på stedet for, at jeg ville vælge den ædlere, mere uforfærdede tilgang. Jeg ville udholde smerten.

I de følgende uger smilede jeg, kom med små kvikke bemærkninger og lod, som om vores husstand ikke var ved at blive flået fra hinanden. Mens tjenerne arbejdede og bekymrede sig om deres fremtid, fortsatte jeg roligt med sysler, som var passende for unge adelskvinder: Jeg malede og planlagde, hvad jeg skulle have på til mit bryllup. Når folk kom på besøg for at ønske os god rejse, sad jeg sammen med dem og lod, som om jeg var spændt. Mere end én gang hørte jeg min kommende ægtemand omtalt som ”et godt parti”. Det mindede mig om dengang, jeg som seksårig stod sammen med min mor og så prinsesse Margretes bryllupsoptog komme forbi.

Prinsessen havde siddet i en karet og vinket med et stift smil, mens hun holdt i hånd med en lorandiansk hertug, som hun havde mødt ugen før.

”Hun ser lidt grøn ud i hovedet,” havde jeg sagt.

”Pjat med dig. Hvis du er heldig, får du et godt parti ligesom hende,” sagde min mor.

Ville min mor have tilladt det her, hvis hun stadig var i live? Ville det være faldet anderledes ud? Sandsynligvis. Meget ville have været anderledes, hvis mine forældre stadig var i live.

”Frøken?”

Jeg kiggede op fra mit lærred, hvor jeg var i gang med at male lilla og lyserøde valmuer, som jeg kopierede fra en af de store kunstnere på Nationalgalleriet. En page stod foran mig. Efter tonen i hans stemme at dømme kunne jeg forstå, at det ikke var første gang, han havde talt til mig.

”Ja?” svarede jeg. Det lød lidt hårdere, end jeg havde tænkt mig. Jeg havde skændtes med bedstemor i morges over afskedigelsen af min yndlingskok, og det generede mig stadig.

Han bukkede, lettet over endelig at blive hørt. ”Der er kommet en herre på besøg. Han, øh, har fået Ada til at græde.”

Jeg blinkede med øjnene og overvejede, om jeg havde hørt forkert. ”Undskyld, hvad?”

Thea og Vanessa sad ved siden af mig, i færd med at sy. De kiggede begge lige så forvirret op fra deres arbejde.

Pagen vred sig lidt på stedet. ”Jeg forstår det ikke helt selv, frøken. Lady Branson har angiveligt arrangeret en form for møde. Jeg tror, det var meningen, at hun skulle være her for at føre opsyn, men hun er blevet forsinket af andre aftaler. Jeg viste herren og Ada ind i den vestlige dagligstue, og da jeg kom tilbage for at se til dem, var Ada ganske hysterisk. Jeg tænkte, at De gerne ville vide det.”

”Ja, bestemt.”

Og her troede jeg, at det ville blive en kedelig dag.

De andre damer rejste sig samtidig med mig, men jeg bad dem om at blive siddende. Mens jeg fulgte efter pagen ind i huset, spurgte jeg ham: ”Har du nogen anelse om, hvorfor denne såkaldte herre er her?”

”En anden stilling, tror jeg.”

Jeg følte en lille stik af skyldfølelse. Vi var begyndt at afskedige folk, og Ada var en af dem fra mit følge, som vi havde måttet sige farvel til. Jeg havde kun fået lov til at beholde én kammerpige.

Lady Dorothy havde forsikret mig om, at de nye piger, som var blevet valgt under hendes nøje opsyn, var eksemplariske, men jeg var temmelig sikker på, at deres vigtigste opgave ville være at udspionere mig.

På vej mod dagligstuen overvejede jeg, hvad der kunne have forårsaget dette uventede morgendrama. Lady Branson var min bedstemors førstedame. Hvis hun havde fundet en anden stilling til Ada, forestillede jeg mig, at det måtte være en respektabel stilling og ikke en, der var et sammenbrud værdigt.

”Det var ikke glædestårer?” spurgte jeg pagen for at være helt sikker.

”Nej, frøken.”

Vi kom ind i rummet, og der i sofaen sad stakkels Ada ganske rigtigt og hulkede ned i sine hænder. Foran mig stod en mand med ryggen til og klappede hende på skulderen i et akavet forsøg på at trøste hende. Tanken om, hvilket uhyre der kunne have forårsaget sådan en reaktion, gjorde mig omgående hård om hjertet.

”Lady Witmore, grevinde af Rothford,” annoncerede pagen.

Det overraskede både Ada og hendes gæst. Hun løftede snøftende hovedet og formåede at rejse sig for at neje kort. Manden rettede sig ligeledes op. Han vendte sig om mod mig, og alle billeder af en gammel, ondsindet slyngel forsvandt fra mit hoved.

Jo, han var muligvis en slyngel – det var ikke til at vide – men hvad hans udseende angik ... Han fik det til at brænde i mine øjne. Hans rødbrune hår var skrabet tilbage i en kort, moderne hestehale og afslørede et ansigt med rene træk og høje kindben, og hans øjne lyste blågrå imod den solbrændte hud. Det var ikke på mode blandt adelige at opholde sig udendørs og få farve, men jeg ville på lang afstand have set, at han ikke var en af os.

”Deres Nåde,” sagde han og bukkede korrekt. ”Det er en fornøjelse at møde Dem.”

Jeg gjorde tegn til pagen om at gå og satte mig ned. Det samme

gjorde de to andre. ”Jeg er ikke sikker på, jeg kan sige det samme, eftersom du har givet en af mine damer et hysterisk anfald.”

Et ærgerligt udtryk skød hen over det flotte ansigt. ”Øh, det var ikke min hensigt. Jeg er lige så overrasket som Dem. Jeg havde den opfattelse, at lady Branson havde forklaret hende situationen.”

”Det har hun også,” udbrød Ada. Jeg kunne se nye hulk boble op i hende. ”Men nu, hvor tiden er kommet ... så ... så ved jeg slet ikke, om jeg vil af sted!”

Han sendte hende et smil, som var så overbevisende og indøvet, at jeg var sikker på, han brugte det regelmæssigt for at få sin vilje. ”Ja, lidt nervøsitet er forståeligt. Men når du først har set, hvordan de andre piger bor ved Det Glitrende Hof ...”

”Øjeblik,” afbrød jeg. ”Hvad er Det Glitrende Hof?” Det havde en svag klang af horehus, men det var næppe sandsynligt, når nu lady Branson havde arrangeret det.

”Jeg vil med glæde forklare Dem det, frøken. Forudsat at De ikke finder de praktiske detaljer kedsommelige.”

Jeg målte ham med øjnene. ”Tro mig, der er absolut intet ved denne situation, som jeg finder kedsommeligt.”

Han sendte mig sit galante smil og håbede uden tvivl på, at jeg – som så mange andre – ville falde for det. Det gjorde jeg også lidt. ”Det Glitrende Hof er en spændende mulighed for unge kvinder som Ada, en mulighed, som vil forandre deres liv og ...”

”Øjeblik,” sagde jeg igen. ”Hvad hedder du?”

Han rejste sig og bukkede igen. ”Cedric Thorn, til Deres tjeneste.” Ingen titel, men igen overraskede det mig ikke. Jo nærmere jeg studerede ham, desto mere fascineret blev jeg. Han var iført en brun frakke af lys uld med vidde ved knæene, og den var lidt længere, end moden foreskrev. Under frakken bar han en brun brokadevest, som fangede lyset. Hans tøj var afdæmpet, men nydeligt og kunne have været båret af en velstående handelsmand,

og dog vidnede en ravbroche i hans hat om, at han ikke var totalt blottet for stil.

”Frøken?” spurgte han.

Det gik op for mig, at jeg havde stået og stirret på ham, så jeg lavede en fejende bevægelse med hånden.

”Fortsæt din forklaring af det her Glimtende Hof.”

”Glitrende, frøken. Og som jeg var ved at sige, så giver vi unge kvinder en spændende mulighed for at bevæge sig opad i samfundet. Ada her er præcis en af den slags kvikke og lovende kvinder, vi leder efter.”

Det fik mig til at hæve det ene øjenbryn. Ada var klart min kedeligste kammerpige. Hun var smuk, hvilket for de fleste mænd var ensbetydende med at være ”kvik og lovende”, havde jeg erfaret.

Han begyndte på noget, der ikke kunne være andet end en rutineret salgstale. ”Det Glitrende Hof er et højt respekteret foretagende på begge sider af havet. Min far og onkel grundlagde det for ti år siden efter at have erfaret, hvor utroligt få kvinder der er i Adoria.”

Adoria? Var det det, alt det her handlede om? Jeg lænede mig frem, men fik så hold på mig selv. Det var virkelig svært ikke at blive betaget. Adoria. Landet, som blev opdaget på den anden side af Solnedgangens Hav. Adoria. Alene lyden havde en klang af eventyr og spænding. Det var en ny verden – en verden milevidt fra denne, hvor jeg var forpligtet til at gifte mig med min kløende fætter – men også en verden uden gallerier og teatre og en overdådigt klædt adelsstand.

”Der er masser af icoriske kvinder,” bemærkede jeg for at sige et eller andet.

Cedrics smil blev større og blødte hans ansigtstræk op. Var hans øjenvipper længere end mine? Det virkede dybt uretfærdigt.

”Ja, men vores kolonister er ikke på udkig efter vilde icoriske hustruer i kilt og klantern. Eller de fleste af vores kolonister er

ikke på udkig efter vilde koner,” tilføjede han. ”Der vil nok altid være nogen, der finder dem tiltrækkende.”

Jeg var lige ved at spørge, hvad han fandt tiltrækkende, og mindede endnu en gang mig selv om, at jeg var en dame af høj stand.

”De *fleste* af vores nybyggere er på udkig efter milde, kultiverede osfridianske hustruer – især de mænd, som har tjent deres formue derovre. Mange af dem sejlede til Adoria uden andet end det tøj, de gik og stod i, og har siden fået succes som forretningsmænd og plantageejere. De er blevet vigtige støtter i deres lokalsamfund og ansete mænd.” Cedric gjorde en højtidelig gestus, som var han en skuespiller på en scene. ”De ønsker egnede hustruer at stifte familie med. Og det er også Hans Majestæts ønske. Han har befalelet, at flere nye kolonier skal grundlægges, og at de nuværende skal udvides – men det er meget svært, når der er tre osfridianske mænd for hver kvinde. Når kvinder endelig tager af sted, er det som regel almindelige arbejderklassekvinder, som allerede er gift. Ikke just det, den nye adel er på udkig efter.”

”Nye adel?” spurgte jeg. Jeg var i gang med at lade mig overbevise af hans salgstale. Det var nyt for mig at opleve en andens overtalelsesevner for fuld udblæsning.

”Den nye adel. Det kalder vi dem – disse almindelige mænd, som har klaret sig overordentligt godt i Den Nye Verden.”

”Det lyder meget godt. Har du selv fundet på den titel?”

Det så ud, som om spørgsmålet overraskede ham. ”Nej, frøken. Det gjorde min far. Han er fantastisk til at skabe omtale og overbevise folk om landets fordele. Langt bedre, end jeg er.”

”Det lyder utænkeligt. Fortæl mig mere om den nye adel.”

Cedric så mig an et øjeblik, og der var noget i hans blik. Noget beregnende, eller måske en revurdering. ”Den nye adel. De har ikke brug for en titel eller at blive født ind i en stand for at gøre krav på magt og prestige. De har gjort sig fortjent til det gennem hårdt arbejde og er blevet – en slags – adelige, og nu har de brug

for passende 'adelige' hustruer. Men da kvinder af Deres rang ikke ligefrem står i kø for at sejle derover, har Det Glitrende Hof gjort det til sin opgave selv at finde en gruppe unge kvinder, som er villige til at forandre sig. Vi finder dejlige piger som Ada her, døtre af jævne folk, piger uden familie – eller måske med for stor en familie – og vi uddanner dem til storhed.”

Han havde smilet kortvarigt, da han kom med sin bemærkning om adelskvinder i kø, som om det var en indforstået vittighed mellem ham og mig. Jeg følte et stik i hjertet. Han havde ingen anelse om, at jeg netop i dette øjeblik – hvor jeg stod over for at blive bundet til en tvær fætter og hans anmassende bedstemor resten af mit liv – med glæde ville have opgivet mit adelige liv og sejlet til kolonierne, uanset hvor hårde leveforholdene var der. Men jeg ville formentlig ikke engang kunne nå ned til havnen, før snesevis af mennesker ville forsøge at genne mig tilbage til den del af samfundet, hvor jeg hørte hjemme.

Adas snøften mindede mig om, at hun stadig var her. Jeg havde kendt hende i flere år og havde nærmest aldrig skænket hende en tanke. Nu var jeg for første gang nogensinde misundelig på hende. Hun havde en verden – en ny verden – fyldt med muligheder og eventyr liggende for sine fødder.

”Godt. Så du har tænkt dig at tage Ada med til Adoria,” sagde jeg. Jeg måtte anstrenge mig for at holde min tone let, så jeg ikke afslørede min misundelse.

”Ikke lige med det samme,” sagde Cedric. ”For det første er vi nødt til at sikre, at hun lever op til Det Glitrende Hofes standarder. Jeg er sikker på, at hun har modtaget noget uddannelse i Deres tjeneste – men det vil ikke kunne måle sig med Deres egen. Hun skal tilbringe et år på en af min onkels herregårde med andre piger på sin alder og lære alle tænkelige færdigheder for at råde bod på det. Hun skal ...”

”Vent lige,” afbrød jeg. Min bedstemor ville have været rystet

over, at jeg overhovedet deltog i en samtale som denne, men hele situationen var simpelthen for besynderlig til, at jeg kunne bekymre mig om formaliteterne. ”Så du siger altså, at hun om et år vil have den samme grad af dannelse som mig?”

”Ikke helt den samme, nej. Men hun vil være i stand til at tilpasse sig overklassens levemåde – og med tiden, måske endda adelens.”

Eftersom jeg kendte Ada godt, var jeg igen skeptisk, men opfordrede ham til at tale videre.

”Fortsæt.”

”Vi begynder med at genopfriske hendes grunduddannelse i læsning og matematik, og derefter går vi videre til andre discipliner, som er nødvendige for en dame af fin stand. Vi lærer dem, hvordan man styrer en husholdning og leder en tjenestestab. De får undervisning i musik. De lærer, hvordan man afholder sociale sammenkomster. Hvad man taler om til sociale sammenkomster. Kunst, historie, filosofi. Fremmedsprog, hvis vi har tid.”

”Det lyder meget omfattende,” sagde jeg og skævede nysgerigt til Ada.

”Det er derfor, det tager et år,” forklarede Cedric. ”Hun vil bo på en af min onkels herregårde og lære alle disse ting, og derefter sejler hun til Adoria med alle pigerne fra de andre herregårde. Hvis hun vælger at tage af sted.”

Da hun hørte det, virkede Ada endelig til at live op. Hun løftede hovedet med et ryk. ”Jeg er ikke tvunget til at tage af sted?”

”Nej da,” sagde Cedric og virkede lidt overrasket over spørgsmålet. Han fandt en rulle papir frem fra sin frakke – med overdrevent elegante bevægelser, så det ud til. ”Når din uddannelse om et år er ved at være slut, kan du ifølge din kontrakt enten vælge at tage til Adoria, hvor vi vil arrangere et ægteskab for dig, eller du kan forlade Det Glitrende Hof. I så fald finder vi noget passende arbejde til dig, så vi kan få godtgjort din uddannelse.”

Ada så betydelig mere munter ud, og jeg indså, at hun

sandsynligvis troede, at den sidste mulighed ville indebære et arbejde svarende til det, hun havde nu.

”Jeg gætter på, at han mener arbejde på en fattiggård eller en fabrik,” sagde jeg.

Hun blev lang i ansigtet. ”Åh. Men det vil stadig være her. I Osfrid.”

”Ja,” sagde Cedric. ”Hvis du har lyst til at blive. Men ærlig talt? Hvem ville vælge så lange arbejdstider frem for en chance for at gå arm i arm med en velhavende, kærlig mand, der vil klæde dig i silke og juveler?”

”Jeg får ikke selv lov til at vælge ham,” argumenterede hun.

”Det er ikke helt rigtigt. Når du ankommer til Adoria, vil du og de andre piger i løbet af de første tre måneder blive præsenteret for de mænd, som har vist interesse for vores juveler – det er det, min onkel kalder piger fra Det Glitrende Hof.” Han fandt sit mest blændende smil frem i et forsøg på at berolige hende. ”Du vil elske det derovre. De nyankomne mænd går amok, når vi kommer med nye piger. Det er en tid med fester og andre selskabelige arrangementer, og du får en helt ny garderobe – adoriansk mode er noget anderledes end vores. Og hvis mere end én mand giver dig et tilbud, så kan du vælge ham, du vil have.”

Jeg blev igen stærkt misundelig, men Ada var fortsat meget usikker. Hun havde naturligvis hørt skræmmende og barbariske historier om Adoria. Og ret skal være ret, nogle af dem var ikke helt usande. Da nybyggere fra Osfrid og andre nationer gik i land i Adoria, havde der været frygtelige blodsudgydelser mellem dem og de Icori-klaner, som boede der. Mange af icorierne var blevet drevet væk, men vi hørte stadig historier om andre tragedier: sygdomme, uvejre og vilde dyr, for blot at nævne et par stykker.

Men hvad betød det i forhold til den rigdom og storhed, som Adoria kunne tilbyde? Og var der ikke fare alle steder? Jeg havde lyst til at ruske noget fornuft ind i hende, fortælle hende, at hun

skulle gribe lejligheden og aldrig se sig tilbage. Der fandtes ikke noget større eventyr end det her. Men hun havde aldrig haft nogen eventyrlyst, aldrig set mulighederne i at prøve kræfter med det ukendte. Det var blandt andet derfor, jeg ikke havde udvalgt hende til at tage med mig videre til Lionels husstand.

Efter mange overvejelser vendte hun sig mod mig. ”Hvad mener De, at jeg skal gøre, frøken?”

Jeg var slet ikke forberedt på hendes spørgsmål, og pludselig var min bedstemors ord det eneste, jeg kunne tænke på. *”Folk vil træffe valg for dig hele dit liv. Du kan lige så godt vænne dig til det.”*

Jeg kunne mærke, at jeg blev mildere stemt. ”Du er nødt til at træffe dine egne valg – især eftersom du vil være på egen hånd, når du forlader min tjeneste.” Jeg så over på Cedric, og for første gang så jeg en usikkerhed i de smukke træk. Han var bange for, at Ada ville vælge ham fra. Havde Det Glitrende Hof kvoter, som skulle overholdes? Var han tvunget til at komme tilbage med en pige?

”Hr. Thorn har fået det hele til at lyde så skønt,” svarede hun. ”Men jeg føler mig lidt som en pyntegenstand, der bliver købt og solgt.”

”Sådan føler kvinder sig altid,” sagde jeg.

Men i sidste ende accepterede Ada alligevel Cedrics tilbud, for hun mente ikke, hun havde andre steder at tage hen. Jeg lod øjnene glide ned over kontrakten hen over hendes skulder. Det var en mere formel forklaring af det, Cedric havde fortalt os. Da hun skrev under, gjorde jeg store øjne.

”Er det dit fulde navn?” spurgte jeg. ”Adelaide? Hvorfor kalder du dig ikke det?”

Hun trak på skuldrene. ”For mange bogstaver. Det tog mig flere år at lære at stave det.”

Det så ud, som om Cedric kæmpede for at holde masken. Jeg spekulerede på, om han var begyndt at tvivle på sit valg, og om Ada virkelig kunne gøres til en del af hans ’nye adel’.

Med kontrakten i hånden rejste han sig og bukkede for mig. Til hende sagde han: ”Jeg har andre kontrakter, jeg skal have afleveret i eftermiddag, samt nogle ærinder på universitetet. Du kan bruge dagen på at pakke dine ting, og så kommer vores vogn og henter dig i aften og kører dig til dit nye hjem på herregården. Min far og jeg slutter os til dig på vejen.”

”Hvor ligger denne herregård?” spurgte jeg.

”Jeg er ikke sikker på, hvilken hun bliver anvist til,” indrømmede han. ”Men det ved jeg i aften. Min onkel bestyrer fire herregårde for Det Glitrende Hof med ti piger på hver. Den ene er i Medfordshire. To er i Donley, og den sidste i Fairhope.”

Jeg placerede hvert sted på et mentalt landkort og måtte sande, at de virkelig var rigtige landejendomme. De lå alle mindst en halv dags kørsel fra Osfro.

Han gav et par afsluttende instrukser, inden han gjorde sig klar til at tage af sted. Jeg tilbød at følge ham ud, hvilket ikke var helt efter bogen, og tog ham med ud i haven, hvor jeg havde siddet tidligere.

”Universitetet. Så du er altså studerende, hr. Thorn.”

”Ja. Det lyder ikke til at overraske dig.”

”Det kan mærkes i din gode manerer. Og ses på din frakke. Kun en studerende ville sætte sine egne normer for herremode.”

Han lo. ”Det har jeg nu ikke. Det er faktisk en adoriensk model. Jeg skal jo se rigtig ud, når jeg tager af sted med pigerne.”

”Så du får også lov at tage af sted?” Det gjorde på en eller anden måde alt det her endnu mere pinefuldt. ”Du har været der før?”

”For flere år siden, men ...”

Han holdt inde, da vi rundede et hjørne og hørte mere snøften. Kokken, Gamle Doris, traskede hen mod køkkenet, mens hun forsøgte at undertrykke gråden.

”De må ikke misforstå mig,” begyndte Cedric. ”Men der er virkelig mange tårer i Deres husstand.”

Jeg skævede ironisk til ham. ”Meget er under forandring. Doris skal heller ikke med os. Hun er blind på det ene øje, og min fætter vil ikke have hende.”

Han vendte sig og granskede mig, og jeg måtte se væk for at skjule, hvor ondt den her beslutning gjorde på mig. Doris ville ikke få nemt ved at finde arbejde. Det var endnu en diskussion, som bedstemor havde vundet. Jeg var ved at miste min skarphed.

”Er hun dygtig?” spurgte Cedric.

”Meget.”

”Undskyld mig,” råbte han efter Doris.

Hun vendte sig overrasket. ”Deres Nåde?” Ingen af os ulejlignede os med at rette hende.

”Er det sandt, at du søger arbejde? Eller har nogen allerede tilbudt dig en stilling?”

Hun blinkede og kiggede på ham med sit raske øje. ”Ja, herre. Jeg søger arbejde.”

”Der er en ledig stilling i et af universitetets køkkener. Fire sølvstykker om måneden samt kost og logi. Hvis du er interesseret, så er stillingen din. Men hvis tanken om at lave mad til så mange er lidt overvældende ...”

”Herre,” afbrød hun og rankede sin korte skikkelse. ”Jeg har ført tilsyn med syvrettersmiddage til hundrede adelsfolk. Jeg kan godt håndtere en flok skrydende drenge.”

Cedrics udtryk forblev uændret. ”Det er jeg glad for at høre. Henvend dig på universitetets nordlige kontor i morgen, og giv dem dit navn. Så sætter de dig nærmere ind i det.”

Gamle Doris måbede og så spørgende over på mig. Jeg nikkede opmuntrende.

”Ja – ja, tusind tak, herre! Jeg går derover, lige efter morgenmaden er serveret. Tak – mange tak.”

”Th, det var heldigt,” sagde jeg til ham, da vi var alene igen. Jeg ville under ingen omstændigheder sige det højt, men jeg syntes,

det var utrolig venligt af ham at komme med sådan et tilbud – og i det hele taget at bemærke hende. Det gjorde de færreste. ”Heldig, at der var en ledig stilling.”

”Det er der faktisk ikke,” sagde han. ”Men jeg kigger lige forbi og taler med kontoret i dag. Bagefter skal der nok være en stilling.”

”Hr. Thorn, noget siger mig, at du ville kunne sælge frelse til en præst.”

Han smilede ad det gamle ordsprog. ”Hvad får Dem til at tro, at jeg ikke allerede har gjort det?”

Vi nåede haven og nærmede os udgangen, da han standsede igen. Et udtryk af vantro gled over hans ansigt, og jeg vendte mig mod det, der havde fanget hans blik. Mit valmuemaleri.

”Det er jo ... Peter Cosingfords *Valmuer*. Jeg så det på Nationalgalleriet. Men ...” Hans stemme døde hen, og han så forvirret på lærredet og farverne ved siden af.

”Det er en kopi. Mit forsøg på en kopi. Jeg har andre. Det er bare noget, jeg gør for sjov.”

”De laver kopier af store værker for sjov?” Og tilføjede et forsinket: ”Frøken?”

”Nej, hr. Thorn. Det er det, *du* laver.”

Hans smil var oprigtigt, og jeg kunne bedre lide det end hans teatersmil. ”Jeg er nu temmelig sikker på, at jeg aldrig ville kunne kopiere Dem.”

Vi var nået til porten, og hans ord fik mig til at standse. Det var ikke så meget selve betydningen af ordene som den måde, han sagde dem på. Tonen. Varmen. Jeg prøvede at finde på et vittigt svar, men mit ellers skarpe vid var lammet.

”Og hvis De vil love mig ikke at blive fornærmet over, at jeg taler frit ...” tilføjede han hurtigt.

”Jeg ville blive skuffet, hvis du ikke gjorde det.”

”Det er bare ... ja, *jeg* er lidt skuffet over, at jeg sandsynligvis aldrig får chancen for at se Dem igen.” Måske indså han, at det

var lidt *for* frit, for han bukkede forhastet. ”Farvel, og held og lykke til Dem, frøken.”

En af vagterne uden for porten låste op, og jeg beundrede den måde, uldfrakken omfavnede hans krop på, da han forsvandt rundt om hjørnet.

”Men du skal nok få mig at se igen,” mumlede jeg. ”Bare vent.”